

Sygn. akt III U 316/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2020r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	st. sekretarz sąd. Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2020r. w Suwałkach

sprawy **S. G.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 18 lutego 2020 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 316/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 18.02.2020r. odmówił S. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż zgodnie z przepisami ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020r. poz. 53) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy, uzależniony od wieku i wynoszący 5 lat dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 roku życia,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia, w okresach określonych szczegółowo w art. 57, ust. 1 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Przy ustalaniu ogólnego stażu pracy wszystkie okresy nieskładkowe są uwzględniane w rozmiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej wszystkich udowodnionych okresów składkowych.

Warunku wskazanego w punkcie 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, wymieniony w art. 6 ustawy emerytalnej, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety oraz jest całkowicie niezdolna do pracy. Natomiast warunku wskazanego w punkcie 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet oraz jest całkowicie niezdolna do pracy.

Natomiast organ rentowy odmówił S. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 10.02.2020 r. ustalono, że nie jest ona niezdolna do pracy.

Odwołanie od tej decyzji złożyła S. G., domagając się dopuszczenia dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu reumatologii i dermatologii i zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazała, że schorzenia, na które cierpi powodują, że nie jest w stanie wykonywać pracy, ani samodzielnie pełnić ról społecznych. W jej przypadku jest niemożliwe wykonywanie pracy zgodną z poziomem posiadanych kwalifikacji (praca biurowa). Ponadto jej stan zdrowia w ostatnim czasie pogorszył się i nie rokuję poprawy. Niezdolność do pracy wynika z takich schorzeń jak: łuszczycowe zapalenie stawów, łuszczyca zwykła oraz zapalenie skóry spowodowane promieniowaniem UVB, a w ostatnim czasie również nadciśnienie tętnicze. Łuszczycowe zapalenie stawów jak i łuszczyca są chorobami przewlekłymi i trudno mówić o możliwości ich wyleczenia. Do odwołania dołączyła również szereg dokumentów medycznych na okoliczność leczenia i rehabilitacji w związku z rozpoznanymi schorzeniami. Dodatkowo wskazała, iż w dniu 19.02.2020 r. otrzymała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wydane przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w S..

O odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji i dodatkowo wskazał, iż orzeczenie wydane przez Powiatowy Zespół Orzekania do spraw o Niepełnosprawności o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie jest tożsame z orzeczeniem o długotrwałej czy trwałej niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego uznać nie można było.

Odwołującej się nie można było mianowicie uznać za niezdolną do pracy. Tak bowiem wynika z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu dermatologii – dr. n. med. A. W. i reumatologii – dr. med. B. L., którzy na potrzeby postępowania sądowego na podstawie art. 278 kpc dokonali stosownej oceny stanu zdrowia odwołującej się w aspekcie niezdolności do pracy. Na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie biegli lekarze sądowi rozpoznali u odwołującej się: łuszczycę pospolitą, nadwrażliwość na promieniowanie ultrafioletowe oraz łuszczycowe zapalenie stawów. Zaopiniowali, że stwierdzone schorzenia nie spowodowały u niej całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy zarobkowej. Wskazali, iż odwołująca się w maju i grudniu 2010r. była hospitalizowana w oddziale reumatologicznym z powodu ŁZS. W czerwcu 2018r. przebywała w oddziale dermatologicznym z powodu łuszczycy skóry. W lipcu 2019r., podczas kolejnej hospitalizacji w oddziale dermatologicznym, stwierdzono u niej istotne zaostrzenie zmian skórnych, które po zastosowanym leczeniu, zaczęły ustępować. We wrześniu 2019r. podczas ostatniej hospitalizacji w oddziale dermatologicznym, stwierdzono u niej całkowite ustąpienie klinicznych objawów łuszczycy. Wskazuje to na to, że po zastosowanej Cyklosporynie uzyskano u odwołującej się bardzo dobry efekt terapeutyczny.

Biegli wskazali, iż w przeanalizowanej dokumentacji nie ma dokładnych informacji na temat stopnia upośledzenia u niej sprawności narządu ruchu w przebiegu LZS, za wyjątkiem wymienianych okresowo występujących dolegliwości bólowych i stwierdzonych zniekształceń w obrębie stawów obu kciuków. Biegli lekarze nie odnaleźli innych opisów

świadczących o upośledzeniu funkcji stawów obwodowych i/lub kręgosłupa. W dniu 11.12.2019r. odwołująca się została zbadana przez konsultanta ZUS, specjalistę z zakresu reumatologii. W opisie badania reumatolog stwierdził jedynie dyskretne zmiany łuszcycowe na podudziach, pogrubiałe obrysy stawów MCP kciuków i bólowe ograniczenie ruchów w nadgarstku prawym. Za wyjątkiem wymienionych odchyień od normy, specjalista reumatolog nie wykazał klinicznych objawów zapalenia stawów, jak również nie stwierdził ograniczenia sprawności stawów obwodowych oraz kręgosłupa. Całość zatem przeanalizowanego materiału – zdaniem biegłych sądowych dowodzi, iż zarówno przebieg łuszczycy skóry i łuszczycowego zapalenia stawów jest w okresie remisji. Nie ma więc żadnych dowodów aby LZS doprowadziło do upośledzenia sprawności narządu ruchu i tym samym spowodowały naruszenia sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy zarobkowej.

Jak natomiast wypowiedział się Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III U 130/06 (LEX 368973), ustaleń w sprawie o świadczenie rentowe w zakresie medycznym nie można oprzeć wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych. Jak czytamy w tym wyroku dopiero ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Również w uzasadnieniu wyroku z dnia 12.01.2010r., sygn. I UK 204/09 (LEX 577813) Sąd Najwyższy wskazał, iż w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego.

Sąd zaś podzielił opinię biegłych sądowych, gdyż jest jasna i logiczna. Została przy tym sporządzona przez lekarzy odpowiednich specjalności mających stopień doktora nauk medycznych. Sąd nie miał powodów, aby tej opinii nie podzielić, ponieważ jest jednoznaczna w swojej wymowie i opiera się na całości dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie.

Odwołująca się uważała, że opinia w sprawie została sporządzona tylko przez biegłego lekarza z zakresu dermatologii, więc jest nieprzydatna do rozstrzygnięcia tego czy jest niezdolna do pracy. Gdy na rozprawie wyjaśniono jej, że opinia została też sporządzona i przez biegłego lekarza z zakresu reumatologii, cofnęła w tym zakresie swoje zastrzeżenia do opinii. Podtrzymała zaś stanowisko, aby opinię wydano po przeprowadzeniu przez biegłych bezpośredniego jej badania.

Sąd jednak takiego stanowiska odwołującej się uwzględnić nie mógł. Z racji na zagrożenie epidemiczne w kraju wstrzymane zostały bezpośrednie badania lekarzy osób starających się o świadczenia rentowe. Jest to z resztą całkowicie uzasadnione. Opinie muszą więc być wydawane na podstawie dokumentacji medycznej. Ta zaś, jak wykazali w swojej opinii biegli sądowi, nie może prowadzić do wniosku, że odwołująca się jest choćby częściowo niezdolną do pracy. Sąd takie stanowisko biegłych sądowych podziela, gdyż rzeczywiście dokumentacja medyczna nic nie mówi o jakimś znacznym upośledzeniu funkcji stawów (zwłaszcza obwodowych) lub kręgosłupa, poza okresowo występującymi dolegliwościami bólowymi i zniekształceniem w obrębie stawów obu kciuków. Trudno nie zgodzić się z biegłymi, że choroba odwołującej się jest od września 2019r. w okresie remisji skoro od tego czasu brak u odwołującej się klinicznych objawów zapalenia stawów i ograniczenia sprawności stawów obwodowych i kręgosłupa. Odwołująca się – jak wskazała na rozprawie – nowej dokumentacji medycznej świadczącej o schorzeniach i ich stopniu nie posiada.

Jak tymczasem wynika z powołanych wyroków Sądu Najwyższego ze względu na specjalistyczny charakter wiedzy wymaganej przy ocenie rodzaju schorzeń i stopnia ich zaawansowania decydujących o zdolności danej osoby do pracy sąd zobligowany jest oprzeć się na opinii biegłych i nie może dokonywać ustaleń we wskazanym powyżej zakresie wbrew wnioskowi wynikającym z prawidłowo sporządzonych i uzasadnionych opinii biegłych sądowych (tak też choćby Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 19.09.2012r., sygn. III AUa 462/12 (LEX 1220777)

Subiektywne więc odczucia odwołującej się co do zdolności do pracy nie mogą mieć znaczenia w sprawie. Sąd bowiem musi kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie właśnie specjalistyczną wiedzę.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie.

Mt/pw